



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Veroniky Juříčkové a soudců Jana Kratochvíla (soudce zpravodaj) a Tomáše Langáška ve věci žalobce: **Ing. M. H.**, zastoupený JUDr. Ing. Pavlem Cinkem, LL.M., advokátem, sídlem Veleslavínova 33, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2021, č. j. PK-DSH/2485/21, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 10. 2021, č. j. 17 A 57/2021-60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto případě zabýval otázkou, zda lze učinit podání vůči správnímu orgánu prostřednictvím zprávy pro příjemce platebního příkazu.

[2] Dne 31. 1. 2020 ve 20.52 hod. v obci Klatovy byla vozidlu, jehož je žalobce provozovatelem, naměřena radarem rychlost 74 km/h. Ve prospěch řidiče byla odečtena možná odchylka měřiče 3 km/h. Tím řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 21 km/h.

[3] Městský úřad Klatovy následně uložil žalobci povinnost zaplatit částku ve výši 1 000 Kč dle § 125h zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), či uvést jméno řidiče, který řídil vozidlo, a to do patnácti dnů ode dne doručení. Konec této lhůty připadl na den 3. 3. 2020. V tomto období byla na účet správního orgánu dne 27. 2. 2020 připsána částka 10 Kč, která byla po uplynutí lhůty vrácena, neboť nebyla zaplacená v požadované výši. Dne 30. 3. 2020 žalobce opětovně poukázal na účet správního orgánu 10 Kč společně s poznámkou ve zprávě pro příjemce platebního příkazu: „*Řidičem byl pan M. H., U D. X, P.. Datum nar. X*“.

[4] Městský úřad Klatovy dne 6. 11. 2020 shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Dospěl k závěru, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Za tento přestupek žalobci uložil pokutu ve výši 2 500 Kč spolu s povinností nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[5] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Plzni zamítl rozsudkem označeným v záhlaví.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (stěžovatel) se proti rozsudku krajského soudu bránil kasační stížností. Konkrétně namítal, že ve zprávě pro příjemce platebního příkazu uvedl údaje o řidiči. Ve lhůtě tedy učinil oznámení o řidiči. Dále poukazoval na to, že fotografii, která zaznamenala přestupek, nelze procesně použít, neboť s ní bylo manipulováno. Nakonec zdůrazňoval, že bylo povinností správního orgánu prověřit, že teplota v inkriminovaný moment měření neklesla pod mínus 10 °C, což je minimální teplota pro fungování radaru.

[7] Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] V dané věci je mezi účastníky sporná především otázka, zda stěžovatel jako provozovatel vozidla podal správnímu orgánu vysvětlení podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, tedy sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla.

[9] Stěžovatel při druhé úhradě částky do zprávy pro příjemce platebního příkazu uvedl, že řidičem vozidla byl on sám. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s krajským soudem, že tato poznámka není řádným podáním vysvětlení podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu. Nemůže tedy stěžovatele zbavovat odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla.

[10] Podle § 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to,*

pokračování

jak je označeno. Odstavec 4 téhož ustanovení zákona upravuje, jakou formou podání musí být učiněno: podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.

[11] V dané věci stěžovatel neučinil podání ústně ani písemně. Písemným podáním zákon rozumí podání v jakékoli písemné podobě zaslané prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, případně osobní podání na podatelnu. Elektronickým podáním se rozumí učinění podání buď datovou schránkou v souladu se zákonem č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, nebo e-mailem s uznávaným elektronickým podpisem podle § 6 zákona č. 297/2016 Sb., o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce zaslaným na úřední e-mailovou adresu správního orgánu (viz rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 Ans 5/2010-172). Správní orgány mají povinnost přijímání podání v elektronické podobě zajistit (viz § 37 odst. 6 správního řádu).

[12] Zpráva pro příjemce platebního příkazu při převodu finančních prostředků není obecnou platformou pro komunikaci s příjemcem platby. Jejím smyslem je umožnit identifikaci platby. Proto pouze údaje týkající se identifikace platby mohou mít význam z pohledu příjemce platby. Nejde tedy obecně o podání v elektronické podobě ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu, kterým by bylo možno komunikovat se správními orgány a které by měly povinnost přijímání takových zpráv zajistit.

[13] Druhá věta § 37 odst. 4 správního řádu není v nyní posuzovaném případě podstatná. Tyto další formy podání jsou způsobilé vyvolat právní účinky jen za podmínky jejich následného doplnění některou z kvalifikovaných forem podání (rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008-70). Stěžovatel však své „podání“ žádným ze způsobů upravených větou první nedoplnil, neboť se podle jeho názoru jednalo o kvalifikovanou formu podání. S tímto názorem se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje, a má za to, že se o kvalifikovanou formu podání nejednalo.

[14] Stěžovatelův poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-40, není příslušný. V tehdejšímu případě byla žalobci uložena pořádková pokuta podle § 44 odst. 1 soudního řádu správního za hrubě urážlivá slova vůči soudkyni uvedená ve zprávě pro příjemce platebního příkazu, kterým byl uhrazen soudní poplatek. Z tohoto rozsudku nevyplývá nic pro výklad § 37 správního řádu, tedy otázku, zda zprávou pro příjemce platebního příkazu lze činit podání správnímu orgánu.

[15] Podle § 44 odst. 1 soudního řádu správního lze pořádkovou pokutu uložit každému, kdo učiní urážlivé podání či přednes. Účelem je chránit důstojnost řízení před soudem a úctu k soudu. Tu lze narušit vícero způsoby, nikoli pouze formálním podáním. Samo ustanovení zmiňuje také přednes. Výraz „podání“ v tomto ustanovení s ohledem na jeho účel je nutno vykládat široce. Oproti tomu smyslem podání podle § 37 správního řádu je vyvolat právní účinky či jinak ovlivnit jednání správního orgánu. Proto musí mít určitou formu, aby vůbec bylo pro správní orgán zjistitelné, že účastník řízení nějaké podání míní učinit. K tomu skutečně neslouží zpráva pro příjemce platebního příkazu, jak stěžovateli vysvětlil již krajský soud.

[16] Zprávou pro příjemce platebního příkazu při převodu finančních prostředků nelze tedy podat vysvětlení podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu a sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla. Oznámení stěžovatele nebylo učiněno zákonem předvídaným způsobem dle § 37 odst. 4 správního řádu, a správní orgán proto nepochybil, pokud k němu nepřihlédl.

[17] K argumentaci stěžovatele lze doplnit, že otázka dodržení lhůty pro oznámení jména řidiče nebyla v dané věci podstatná. Stěžovatel jméno řidiče řádně neoznámil ve lhůtě patnácti dnů ani později.

[18] S dalšími námitkami stěžovatele se krajský soud taktéž řádně vypořádal. Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu plně ztotožňuje a v podrobnostech na odůvodnění rozsudku odkazuje. S obsahem fotografie nijak manipulováno nebylo. Pouze byla pro lepší viditelnost digitálně upravena pomocí filtrů pro jas a kontrast. Z ničeho neplynou ani indicie, že by v okamžiku měření radarem teplota vzduchu klesla pod -10 °C.

[19] Nad rámec právě uvedeného Nejvyšší správní soud považuje za vhodné uvést, že nevidí žádný důvod, proč by soudy měly poskytovat jakoukoli ochranu obstrukčnímu jednání stěžovatele. Jak správně konstatoval již krajský soud, správní orgány zjistily skutkový stav, o němž nepanují důvodné pochybnosti. Vozidlo, jehož je stěžovatel provozovatelem, jelo rychlostí 71 km/h v obci, kde je dovolena maximální rychlost 50 km/h. Stěžovatel tedy v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Věc je po skutkové i právní stránce zcela jednoznačná. Stěžovatel by měl akceptovat, že za protiprávní jednání nastává zákonem předvídaný následek. Za daný přestupek bylo možno stěžovateli uložit pokutu v rozmezí od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Je tedy zřejmé, že stěžovateli byla uložena nejnižší možná pokuta.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední soudního řádu správního).

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 za použití § 120 soudního řádu správního. Žalobce (stěžovatel) nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, a žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková

pokračování

předsedkyně senátu